

Під осокором

Микола Руденко

З лісів мордовських знову, як на горе,
Туман повзе — підсинена мара.
Ти вже забрунькувавсь, осоко́ре?
Воно й не дивно, братчику. Пора.

Ти змалку радості отут не бачив.
Бо сталось так — хотів чи не хотів,—
Що виріс ти, похилий небораче,
Серед колючих табірних дротів.

Була тут смерть, лилася кров солона —
Нехай минає це без вороття.
Ось на тобі закаркала ворона —
І тепло в грудях: все ж таки життя.

На тіні схожі, від повітря п'яні,
Старі діди, обрубки доль лихих.
Вдихають перші запахи весняні,
Що долітають із лісів глухих.

Що там поміж ялин цвіте весною?
Є влітку, мабуть, ягоди й гриби.
Але вкажіть, з якого перегною,
З чієї безпросвітньої судьби?

Піти б оглянути. Проте не скоро
Я доживу до отакого дня.
Спиняюсь під мордовським осокором.
Що нашому, дніпровському, рідня.

І ніби чую, як нуртують соки.
Отож минула ще одна зима.
Якась подоба задумів високих
Завісу темну в грудях підійма.

Нараз туди вриваються духмяно
І запахи, і звуки, й кольори

Землі, що нині теж від соків п'яна,—
Землі, де рястом зацвіли бори.

Де зеленіють придніпровські луки.
Де між дубів уже просохла путь.
А материнські мозолясті руки
У теплий ґрунт картопельку кладуть.

З книжками діти вибігли із хати,
Корівка голос подає здаля...
Моя обкрадена, моя багата,
Моя в століттях скривджена земля!

Чи я тебе, святу, колись побачу,
Хоча б в останні передсмертні дні?
Чи, може, від самотності заплачу
І в ґрунт чужий впаду на чужині?